

ἀνέπνευσα τόσον ἀπλήστως. Πέριξ ἐφαίνετο ἡ ἀφροστεφής θάλασσα, αἱ ἀκταὶ τῆς Σαρδηνίας, τὸ στενὸν ὑπὸ φωτὸς ἀπλέτου καταυγαζόμενον. Ἦκούομεν τὸν κρότον τῶν κυμάτων ἐκπληττόμενοι ὅτι δὲν ἤσθανόμεθα τὸν σάλον αὐτῶν· ὁ δ' ἄνεμος παρήρηχτο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν μακινώδης ἐν ᾧ ἐστηριζόμεθα ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὸ δειλινὸν ἐκεῖνο. Μετὰ τὴν βοήν καὶ τὴν συγκίνησιν τῆς τρικυμίας ἡ γαλήνη ἐκείνη, ὁ θερμὸς ἥλιος! . . . Ἡσθανόμην ὑπερτροφίαν χαρᾶς, ζωῆς, εὐρυνόμενον τὸν πρὸ ἐμοῦ ὀρίζοντα, ὄλην μου τὴν ὑπαρξιν, ἤσθανόμην τὸ ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ κινδύνου θελκτικὸν συναίσθημα.

(Alphonse Daudet)

. . . A

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ ἰδρῶς.

Τὸ θευστόν τὸ παραγόμενον ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ἀδένων καὶ διαχεόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας, ἐλαττοῦται κατὰ τὸν χειμῶνα, κατὰ δὲ τὰ σφοδρὰ ψύχη δὲν ὑφίσταται σχεδόν. Καὶ ὅμως πάντοτε ὑπάρχει, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἴνε ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας. Ὅταν ἐχέεται ἄφθονον ὀνομάζεται ἰδρῶς, μόλις αἰσθητόν, κλεῖται νοτῖς, καὶ ἐντελῶς ἀνεπαίσθητον, εἴνε ἡ ἄδηλος διαπνοή.

Ἡ ἔδρα, ἡ ποσότης, αἱ χημικαὶ ιδιότητες, ἡ ὁσμὴ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἰδρῶτος παρουσιάζουσι πλείστας ποικιλίας.

Ἐὰν εἴνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ποσότης τοῦ ἐκκρινόμενου ἰδρῶτος εἴνε λίαν ποικίλη κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ὅτι ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θερμοκρασίας καὶ τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιῶ τῶν παρεμβαλλομένων ὑγρῶν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι κατὰ μέσον ὄρον ἡ ὀλικὴ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος παράγει περίπου μίαν λίτραν ἰδρῶτος εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Αἱ ἔρευναι τοῦ Φάβρου κατέδειξαν ὅτι ἄτομα ὑποβληθέντα εἰς δραστηρίους ἐφιδρώσεις πηγήγαγον ἐν μιᾷ ὥρᾳ μέχρι δύο καὶ ἡμισείας λίτρων ἰδρῶτα. Ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμίανος, ὅστις ἔτρωγε περὶ τὰς τεσσαράκοντα λίτρας κρέατος, ἰδρωσε τοσοῦτον ἀφθόνως, ὥστε ὑδρίας ἐγέμιζεν ἐξ αὐτοῦ.

Αἱ χημικαὶ ιδιότητες τοῦ ἰδρῶτος, αἱ τοσοῦτον λεπτομερῶς ἐρευνώμεναι ὑπὸ τῶν νεωτέρων χημικῶν, δὲν εἶχον διαφύγει τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχαίων. Πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ὁ Γαλιανὸς συνίστα εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ νὰ ἐξετάζωσι τὸν ἰδρῶτα τῶν ἀσθενῶν ἵνα ἐξ αὐτοῦ ἐξάγωσιν ὀδηγίαν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ ἰδρῶτος ἐχρησιμοποιήθη ἐν τῇ ἱατρικῇ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς διαγνώσεως, καὶ ὡς ἀπέδειξε προσφάτως ὁ δόκτωρ Μανὲν ἐν τῷ σοφῷ αὐτοῦ συγγράμματι περὶ τῶν ὁσμῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, εἴνε πολύτιμον μέσον, ὅπερ δὲν πρέπει οὐδέποτε νὰ παραμεληθῆται.

Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι ὁ ἰδρῶς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εὐωδίαζε: «τοῦ χρωτὸς ἡδιστον ἀπέπνευε καὶ τὸ στόμα κατεῖχεν εὐωδία καὶ τὴν σάρκα πᾶσαν, ὥστε πληροῦσθαι τοὺς χιτωνίσκους. . .» Ἀμερικανὸς τις δόκτωρ ποιεῖται λόγον περὶ τινος ὑστερικής, τῆς ὁποίας τὸ ἀριστερόν ἡμισυ τοῦ στήθους εἶχε διαπνοὴν ἀναδίδουσαν τὴν ὁσμὴν τοῦ φυτοῦ τῆς ἱριδος. Ὁ Σμιθ ἐγνώρισεν ἄνθρωπον, οὗτινος ἡ διαπνοή, λίαν ἄφθονος εἰς τὰς χεῖρας, εἶχε τὴν ὁσμὴν τοῦ θείου. Ἐτερός τις ἰατρός παρατήρησε νεανίδα τῆς ὁποίας οἱ δάκτυλοι ἐν ταῖς συνοχαῖς αὐτῶν διέχεον ἰσχυρὸν ἄρωμα βανίλιας. Ὁ Βαρβιὲ ἀφηγεῖται τὴν ἱστορίαν ἐνὸς λοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ, ὅστις ἔπαθεν ἐκ δυσώδους διαπνοῆς τοῦ ἡμίσεος μόνον τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀντιστάσης εἰς πᾶσαν θεραπείαν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ τοῦ στρατοῦ.

Αἱ περιπτώσεις αὗται, ὡς παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Μανὲν, προέρχονται ἐκ νευρικῶν διαταράξεων· ὁ δὲ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς Ἀμερικανὸς δόκτωρ δὲν διστάζει νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ καλουμένη ὁσμὴ ἀριότητος δὲν εἴνε ἀπλοῦν ῥητορικὸν σχῆμα, ἀλλ' εἴνε ἀκριβῶς ἡ ἐκδήλωσις ἱερᾶς τινος νευροπαθείας, εὐωδιαζούσης τὸ δέρμα δι' ἐκκρίσεων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐαρέστων κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ θρησκευτικοῦ παροξυσμοῦ καὶ τῆς ἐκστάσεως. Ἀλλὰ δὲν δύναται τις, νομίζομεν, νὰ ἀρκεσθῆ εἰς τὴν ἐξήγησιν ταύτην τοῦ σοφοῦ ἱατροῦ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐν τῷ περὶ ὑστερισμοῦ βιβλίῳ του ὁ Bernutz ἰσχυρίζεται ὅτι ἐν τῷ ὑστερικῷ ληθάργῳ ἡ ἄδηλος διαπνοὴ ἀναδίδει ὁσμὴν πτώματος.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ ἰδρῶτος παρὰ τοῖς τρελλοῖς εἴνε ἰδιαζούσα, ὀξεῖα, καὶ δυσώδης, ἐνθυμίζουσα τὴν ὁσμὴν τῶν διαρκῶς κεκλεισμένων χειρῶν συγκερατμένην πρὸς τὴν τῶν θηρίων ἢ τῶν ποντικῶν· εἰσχωρεῖ δὲ πανταχοῦ, εἰς τὰ ἐνδύματα, εἰς τὰ ἔπιπλα, εἰς τὰ μέρη τὰ κατεχόμενα ὑπὸ τῶν τρελλῶν, καὶ εἶναι λίαν διαρκῆς μεθ' ὅλας τὰς περὶ καθαριότητος φροντίδας.

Τίς ἀγνοεῖ τὰς ἐφιδρώσεις τῶν ποδῶν, αἵτινες, οὐδ' αὐτῶν τῶν βασιλέων φείδονται; Ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς υγείας τοῦ βασιλέως» ὁ Φαγῶν ἀναφέρει ὅτι ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' κατεῖχτο ὑπὸ τοῦ παθήματος αὐτοῦ, κληρονομήσας ἀναμφιβόλως τὸ πάθος τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ πάππου του, περὶ τοῦ ὁποίου εἶπε ποτὲ ἡ δεσποινὶς Verneuil ὅτι, ἂν δὲν ἦτο βασιλεὺς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ὑποφέρῃ κανεὶς, ἀπόζοντα ὡς θνησιμαῖον.

Αἱ τροφαὶ καὶ τὰ φάρμακα μεταβιβάζουσιν εἰς

τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος τὰ ὀδυνηρὰ αὐτῶν στοιχεῖα καὶ οὕτως ἀλλοιοῦσι τὴν ὁσμὴν τοῦ δέρματος. Τὸ σκόροδον, τὸ οἰνόπνευμα, ὁ καφές, τὰ ὕδνα, ἡ βαλεριάνα, ὁ μόσχος, ἡ τερεβινθίνη, ἡ πισσάσφαλτος, τὸ θεῖον, τὸ ῥητινωδες κόμμι, ὁ αἰθήρ, τὸ ἰώδιον, τὸ φώσφορον κτλ. μεταφέρουσιν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τὴν ἰδίαν ὁσμὴν.

Ἡ ποσότης τοῦ ἐκκρινόμενου ἰδρώτος αὐξάνει ὑπὸ διαφόρους ἐπενεργείας. Κατὰ πρῶτον λόγον συντελεῖ πρὸς αὐξήσιν αὐτοῦ ἡ ὑψωσις τῆς θερμοκρασίας, εἴτα δ' ἐπαυξάνουσιν αὐτὰ ὁ τρόμος, ἡ ὀργή, ἡ ὑπὸ τῶν ψυχρῶν πλύσεων παραγομένη ἀντιδρασις, καὶ ἡ λήψις ἰδρωτικῶν.

K*

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΑ

Ὁ Νορδεμφέλτ, ὁ ἐφευρέτης τῶν μυδραλισθόλων καὶ τῶν ταχυβόλων, ἅτινα φέρουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐδοκίμασε πρὸ τινος ἐν Στοκόλμῃ νέον τορπιλλοβόλον ὑποβρυχίον ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοηθέν. Ὁ Νορδεμφέλτ ἐπεχείρησε ταξιδεῖδιον 150 μιλίων, ἀπὸ Στοκόλμης μέχρι Γκοτεμβούργης, ἐν τῷ Κατεγάτῃ, πλέων ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅτε δὲ βυθιζόμενος εἰς βάθος ὅπερ ἐλευθέρως ἐξέλεγε.

Τὸ νέον πλοῖον κατασκευάσθη διὰ τοῦ καλλιῆστου σουηδικοῦ χάλυθος. Ἡ κατασκευὴ δὲ ὑπελογίσθη ὅπως ὑφίσταται πῆσιν 30 μέτρων ὕδατος, ὅπερ ἀποτελεῖ βάθος μεγαλειότερον ἐκείνου εἰς ὃ θὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ καταβῇ. Πλέει φυσικῶς βυθίζεται διὰ τῆς κινήσεως δύο ἐλικῶν εἰς τὰ πλευρὰ αὐτοῦ τεθειμένων, ὡς δὲ παύσασι στρεφόμενα ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Αἱ ἐλικες αὗται εἰσὶ τεθειμέναι ἐντὸς δύο πύργων, οἵτινες προστατεύουσιν αὐτάς.

Τὸ τορπιλλοβόλον τοῦτο, σήμῃα σιγᾶρου ἔχον, ὅταν εἶνε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, μόνον τὸν σωλῆνα τοῦ καπνοδόχου αὐτοῦ δεικνύει καὶ πυργίσκον κεκαλυμμένον ὑπὸ θόλου ἰσχυρᾶς ὑάλου, ὅστις χρησιμεύει ὡς σκοπιὰ τοῦ πλοιαρχοῦ. Ὁ ἐξοπλισμὸς συνίσταται εἰς σωλῆνα ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς ἐκσφενδόνησιν τῆς τορπίλλης Οὐίτεαδ καὶ εἰς τορπίλλην ρυμουλκουμένην ὀπὸ τοῦ τορπιλλοβόλου ἣν ἐπένοήσε ὁ Νόρδεμφέλτ. Πρὸ τοῦ πυργίσκου εὐρίσκεται μυδραλισθόλος πέντε σωλῆνας ἔχουσα, ὁ δ' ἐφευρέτης προτίθεται νὰ προσθήσῃ ταχυβόλον τῶν 37 χιλιοστομέτρων, ὅπως δύναται νὰ μάχεται κατὰ τῶν μικρῶν σκαφῶν, καθ' ὧν ἡ τορπίλλη Οὐίτεαδ οὐδὲν δύναται διότι εἰς τρία μόνον μέτρα βάθους προχωρεῖ.

Τὸ πλήρωμα τοῦ ὑποβρυχίου πλοίου φαίνεται ἔχον μεγίστην πεποιθήσιν εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ· διέπλευσεν ἤδη, κατὰ τῆς διαφόρους ἐκδρομᾶς του, διαστήματα ἐξακοσίων μιλίων. Νέα

δὲ πειράματα ἐτελέσθησαν ἐσχάτως ἐνώπιον πολλῶν ξένων ἀξιωματικῶν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ γνωστὸς ἐπὶ ταῖς ἰδιοτροπίας αὐτοῦ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος Γ' ἀνεγείρει καὶ ἄλλο πολυτελὲς ἀνάκτορον, οὗτινος τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε μεγαλοπρεπέστατον, τὸ δὲ ἐσωτερικὸν εἶνε ἀπομίμησις τῶν ἀνακτόρων τῶν Βερσαλλιῶν ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΗ'.

Ἡ κλίμαξ τοῦ ἀνακτόρου τούτου εἶνε θυματία. Οἱ τοῖχοι καλύπτονται ἀνωθεν ἕως κάτω ὑπὸ κατόπτρων. Ἡ ὄροφή εἶνε ὑαλίνη. Πελώριος πολυέλιος καὶ γιγαντιαία κηροπήγια φωτίζουσι τὴν κλίμακα.

Τὸ ἐστιατόριον εἶνε μαγευτικόν. Ἐν τῷ μέτρῳ εὐρίσκεται παραλληλόγραμμον δύο μέτρων μήκους καὶ ἐνὸς μέτρου καὶ πενήκοντα πλάτους. Ὁ βασιλεὺς κάθηται ἐπὶ θρόνου τεθειμένου πλησίον τοῦ παραλληλόγραμμου, πιέζει ἐλατήριον τι καὶ ἡ τράπεζα ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἐδάφους ἑτοιμῶς· πιέζει καὶ πάλιν καὶ ἡ τράπεζα ἐξαφανίζεται. Ὁ φίλος λοιπὸν τῆς μοναξίας μονάρχης γευματίζει οὕτω μόνος. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο καταντᾷ, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, μαγικὸν παλάτιον, ἐν ᾧ τὰ φεγγατὰ παρατίθενται μόνα των.

Πρὸ τινος ἀνεκαλύφθησαν ἐν Πομπηίᾳ, ἐν τῇ via Novana, τρεῖς ἐνδιαφέρουσαι ὑδατογραφίαι ἀναπιστωσάσι σκηναῶν συμποσίου. Ὑποκάτω εὐρίσκονται ἐπιγραφαί, περιέχουσαι συνδιαλέξεις τῶν συνδυατομένων πρὸς ἀλλήλους. Ἐν τινι γωνίᾳ εἰς τούτων παρίστανται ἔχων ἐν τῷ στόματι πτερὸν ταῶν, ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι παρελάμβανον μετ' ἐαυτῶν ἐν συμποσίοις, ὅπως θωπεύσῃ τὴν φάρυγγα ὅταν ἤθθανοντο λίαν βεῖον ἡμέρον τὸν στόμαχον αὐτῶν, ὅπως, μετὰ τὴν ἀνακούφισιν αὐτοῦ δύνανται νὰ ἐξακολουθῶσι τρώγοντες καὶ πίνοντες. Οἱ πλοῦσιοι τῶν χρόνων ἐκείνων εἶχον κομφᾶς θήκας διὰ τὸ ὄργκνον τοῦτο τῆς λαιμαργίας.

Καρδιναλίος τις, λέγει ὁ Κόσμος, εἶχεν ἀπόστημα ἐν τῷ λάρυγγι ἐκθέτον εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ ἦτο δυσχερὲς νὰ διαρραγῇ ἀμέσως, μικροῦ δεῖν ἀπέπεινε τὸν καρδιναλίον. Ὁ πίθηκος αὐτοῦ ἐν τῷ δωματίῳ ὧν ἤρπασε τὸν ἐρυθρὸν σκούφον του καὶ ἐφόρεσεν αὐτόν. Ἡ αὐτοῦ πανιερότης τόσοσφροδρῶς ἀνεκάγχασεν ὥστε τὸ ἀπόστημα διερράγη. Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ περὶ τοῦ Ἐράσμου, οὐδὲνος ἐθεραπεύθη ἀπόστημα ἐν τῷ στόματι ὑπὸ τῶν σφοδρῶν γελώτων, ἅς προκάλεσεν ἡ ἀνάγκησις βιβλίου κρότον προξενήσαντος ἐν τῇ ἐποχῇ του, τῶν Ἐπιστολῶν τῶν ἀφανῶν ἀνδρῶν.

Ἐνώπιον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἤχθη πειρατής, ὅστις εἶχε συλληφθῆ δειῶν πόλιν τινὰ τοῦ Κράτους. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ πῶς ἐτόλμα, αὐτοῦ βασιλεῶντος, νὰ ἐκτελῇ πειρατείας καὶ ἀρπαγὰς;—Ἐπειδὴ, ἀπήντησε, πράττω τοῦτο δι' ἐνὸς μόνου μικροῦ πλοίου, μὲ ὀνομάζουσαν πειρατὴν καὶ κλέπτην· σὺ δέ, ὅστις πράττεις τὸ αὐτὸ ἔχωι στόλον ὀλίγκληρον, εἶσαι βασιλεὺς.»